

Είναι εξαιρετικά αναγκαίο να γίνει μια βαθιά και τολμηρή συζήτηση με αφορμή τα αποτελέσματα των πρόσφατων ευρωεκλογών. Ποια ήταν τα βασικά μηνύματα που στάλθηκαν από αυτές;

Πρέπει να μείνουμε μακριά από μια λογική εξιδανίκευσης της συμπεριφοράς του κόσμου που "πάντα ξέρει να κινείται σοφά και όλο και πιο αριστερά", όσο και από μια διαρκή ενοχοποίησή του ότι "στέλνει λάθος μηνύματα" και "δεν μας καταλαβαίνει". Υποχρεούμαστε σε περισσότερο νηφάλια, αντικειμενική και αυτοκριτική εξέταση της δικής μας παρουσίας, πάντα ωστόσο σε συνδυασμό με το συνολικό "πίατο" των πολιτικών ρευμάτων που αντιπαρατίθενται και των κοινωνικών διακυβευμάτων που τίθενται. Η χρησιμότητα των πολιτικών θέσεων και προτάσεων, καθώς και οι "αξίες χρήσεις" των πολιτικών ρευμάτων, δεν κρίνονται ποτέ αφ' εαυτές, αλλά μέσα στην όλη διάταξη που διαμορφώνεται.

Ερώτημα πρώτο: Ποιός είναι ο γενικός πολιτικός συσχετισμός, όπως αυτός αποτυπώνεται στο εκλογικό αποτέλεσμα;

Πήγαν προς τα δεξιά τα πράγματα ή προς τα αριστερά;

Στις ευρωεκλογές καταγράφηκε μια σημαντικότερη υποχώρηση του πυρήνα του αστικού κομματικού πολιτικού συστήματος, με την πτώση κατά 7% της ΝΔ και κατά 5% του ΠΑΣΟΚ. Αυτό είναι μια σημαντική πολιτική εξέλιξη, της οποίας η σπουδαιότητα δεν αντισταθμίζεται από την διαπίστωση ότι "ναι, αλλά οι περισσότερες από τις μετακινήσεις πήγαν δεξιά και ακροδεξιά και όχι αριστερά". Αυτό είναι αλήθεια ότι συνέβη και θέτει ερωτήματα για το τι και πώς, αλλά ούτε σχεδιάστηκε ούτε ευλογήθηκε από το σύστημα. Αντίθετα, ακόμη και στις κραγμένες περιπτώσεις όπως το μιντιακό δημιούργημα που λέγεται ΠΟΤΑΜΙ και πολύ περισσότερο σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, τα πολιτικά μορφώματα συντηρητικής κατεύθυνσης, δεν τα δημιούργησε το δήθεν "παντοδύναμο" σύστημα, αλλά αντίθετα η κρίση του και ο κλονισμός της συνοχής του. Και αυτό είναι ποιοτικό ζήτημα. Ο πυρήνας του αστικού κομματικού συστήματος δέχθηκε βαρύ πλήγμα.

Είχαμε συμβολή σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε αυτή τη νέα διάταξη; Καταρχήν, ας το θυμίσουμε, στοχεύσαμε να έχουμε και καλά κάρναμε. Όταν βάζαμε σαν πρώτο στόχο το "κάτω η κυβέρνηση, μαύρο σε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και κατράμι στους φασίστες", γνωρίζαμε πως αντικειμενικά αυτό δε θα ταυτιζόταν αποκλειστικά και κυρίως με ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αντιλαμβανόμασταν ότι θα συνέβαλε στην αποκάλυψη και στην καταδίκη της μνημονιακής και ευρύτερης αστικής αντεργατικής πολιτικής. Η συνεισφορά μας σε αυτή την απαξίωση στη λαϊκή συνείδηση της πολιτικής της ΕΕ και του κεφαλαίου που υπηρετούσαν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, ήταν σημαντική, καθώς η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε συχνά διεισδυτικό πολιτικό λόγο αλλά και ηθικό και κοινωνικό ανάστημα να το πράξει. Το ανεβασμένο κύρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ συνδέεται με αυτή την πολιτική πλευρά της παρουσίας μας και ενισχύθηκε μέσα στη διεργασία των αυτοδιοικητικών εκλογών και των ευρωεκλογών.

Δώσαμε μια μεγάλη μάχη ώστε η καταδίκη της κυβέρνησης να συνδέεται με την καταδίκη της πολιτικής που εκφράζει και αντιπροσωπεύει, σημαδεύοντας το πλαίσιο της ευρωζώνης, της ΕΕ, αλλά και το ρόλο της αστικής τάξης στην Ελλάδα για την εργατική γενοκτονία, στο φόντο της αντιδραστικής καπιταλιστικής ανασυγκρότησης στην Ελλάδα και γενικά. Επιχειρήσαμε να υπερβούμε τη ρηχή αντιπαράθεση που προσπαθούσε να επιβάλει ο ΣΥΡΙΖΑ (περιορισμός κατά βάση σε μια αόριστη αντι-

Μερκελική φιλολογία) και το “στρίβειν δια της στρατηγικής” του ΚΚΕ που όλο και λιγότερο βάζει στο στόχαστρό του την κυβέρνηση και τη μνημονιακή λαίλαπα (στο όνομα της λογικής “μη στρώνουμε το χαλί για το ΣΥΡΙΖΑ”)

Ερώτημα δεύτερο: Ποιά είναι η νέα διάταξη στην αριστερά;

Στις ευρωεκλογές καταγράφηκε μια αύξηση της αριστεράς (με όλη την αυθαιρεσία που έχει αυτή η άθροιση), κατά δύο περίπου μονάδες σε σχέση με τις εθνικές εκλογές του Ιουνίου του 2012. Πρόκειται για μια μετατόπιση αξιοσημείωτη, αλλά όχι στην έκταση που θα περίμενε κανείς, μετά τον κατακλυσμό αντεργατικών μέτρων από τον Ιούνιο του 2012 και μετά. Ο ΣΥΡΙΖΑ παρά την πρωτιά του, δεν αύξησε τις δυνάμεις του. Το ΚΚΕ αυξήθηκε κατά περίπου 25% και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατά 100%, όμως τα απόλυτα μεγέθη είναι που παίζουν ρόλο και αυτά είναι πολύ χαμηλά. Οι υπόλοιποι αριστεροί σχηματισμοί (Σχέδιο Β, ΕΕΚ, ΜΛ-ΚΚΕ κλπ), κατέγραψαν ασθενική παρουσία, ενώ κάποια αντοχή έδειξε το ΕΠΑΜ.

Τι βλέπουμε επομένως; Ενώ η οικονομική και κοινωνική πολιτική της ΝΔ απομακρύνει εκλογικά κόσμο από αυτήν, την ίδια στιγμή η αντι-αριστερή κινδυνολογία της καταφέρνει να στεγανοποιεί αυτόν τον κόσμο από δυνάμεις που μιλούν στο όνομα της αριστεράς. Η συστημική ιδεολογία αναπτύσσεται επιθετικά και κατοχυρώνει την ηγεμονία της στο ευρύτερο πλαίσιο, επιτυγχάνοντας τούτο: όσοι φεύγουν από το στάβλο, να παραμένουν μέσα στο μαντρί, με ενισχυμένη μάλιστα παρουσία της ναζιστικής Χρυσής Αυγής και του ακροδεξιού ΛΑΟΣ.

Η υπεράσπιση του πλαισίου κυριαρχίας (ευρωζώνη, ΝΑΤΟ, αστική νομιμότητα, ανταγωνισμός), αναδεικνύεται σε βασική στρατηγική των αστικών κομμάτων, με υπέρβαση ακόμη και της ανάγκης της δικής τους επιβίωσης και πολιτικής μακροημέρευσης. Αυτό πρέπει να τους αναγνωρισθεί. Η “θυσία” του ΠΑΣΟΚ είναι χαρακτηριστική.

Οι ευθύνες του ΣΥΡΙΖΑ στο σημείο αυτό είναι βαριές, καθώς στην πίεση αυτή, απάντησε με απόλυτη προσαρμογή, δηλώνοντας υποταγή στο πλαίσιο του “ανήκουμε στη δύση, στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ”. Αυτή η επιλογή δεν ωφέλησε εκλογικά το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, ενώ παράλληλα πίεσε ακόμη περισσότερο την κομμουνιστική αριστερά και την αντίστασή της στην εμπέδωση της συστημικής αντίληψης μέσα στον κόσμο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πάλεψε απέναντι σε αυτήν την αρνητική εξέλιξη, αφήνοντας σημαντικές παρακαταθήκες για τη συζήτηση της επόμενης μέρας. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι μια δύναμη που “έχει ταλαντεύσεις και αυταπάτες”, αλλά εντάσσει όλο και εργατικότερα την πολιτική του απάντηση εντός του υπάρχοντος πλαισίου, θέτοντας έτσι τα όριά της ως μιας κατά βάση δημοκρατικής, διαφανούς εναλλακτικής που “θα σώσει τους πλέον φτωχούς και θα αγγίξει τις κραυγαλέες ακρότητες”.

Ερώτημα τρίτο: πώς αποτιμάται το εκλογικό αποτέλεσμα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Πρέπει να συζητήσουμε για το εκλογικό αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Θα είναι όμως άγονος ο προβληματισμός, αν κάνουμε αφαίρεση από το αντικειμενικό γεγονός ότι συζητούσαμε επί είκοσι μήνες (από τον Ιούνιο του 2012!) πως και με ποιόν θα κατέβουμε στις εκλογές και ασχοληθήκαμε μόλις ένα μήνα με την ίδια την εκλογική καμπάνια. Ακόμη χειρότερα θα είναι τα πράγματα αν τους επόμενους έξι μήνες περιοριστούμε στο να ψάχνουμε το πώς πήγαμε στις εκλογές και αφού τελειώσει αυτό, να αναρωτιόμαστε πως θα πάμε στις επόμενες.

Αν έτσι στεκόμαστε απέναντι στις εκλογικές μάχες, τότε δύσκολα μπορεί να είναι παραγωγική η συζήτηση για την έκβασή τους, ιδιαίτερα αν υπάρχει ένα καθηλωτικό εκλογικό αποτέλεσμα για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως αυτό των πρόσφατων ευρωεκλογών.

Αυτή η πλευρά ωστόσο, παρά τη σπουδαιότητά της, δεν είναι η πιο σημαντική. Οι κυριότεροι περιορισμοί

στην εκλογική απήχηση της ANΤΑΡΣΥΑ διαμορφώνονται από τα πολιτικά και στρατηγικά της ελλείμματα, παρά από την απίστευτη προχειρότητα με την οποία δόθηκε η πολιτική μάχη

Αν οι στροφές που ανεβάζουμε στον καθημερινό κοινωνικό αγώνα, στην θεωρητική αναζήτηση και στην πολιτική προγραμματική εμβάθυνση, ήταν οι μισές από αυτές που πιάνουμε στις προεκλογικές καμπάνιες και στις μετεκλογικές ζυμώσεις, τότε και τα αποτελέσματα στις εκλογές θα ήταν πολύ καλύτερα, αλλά, κυρίως, η αριστερά θα αποδεικνυόταν περισσότερο χρήσιμη για το λαϊκό κίνημα.

Η πολιτική δεν είναι ένα αφηρημένο άθροισμα θέσεων. Η ουσία της καθορίζεται πάντα σε συνάρτηση με τις αναγκαίες ιεραρχήσεις και φυσικά με τον πολιτικό χρόνο.

Μπορεί να διακηρύσσεις τα πάντα. Το ερώτημα ωστόσο είναι **τι κυρίως πράττεις και σε ποιο χρόνο.**

Οι εκλογές, σε συνθήκες πολιτικής και προπαγανδιστικής ηγεμονίας του αντιπάλου, ως αποτέλεσμα όχι της πειθούς του αλλά της πραγματικής εξουσίας του, τόσο γενικά όσο και ειδικότερα τον αυξημένο ρόλο των ΜΜΕ, αναδεικνύονται σε κατ' εξοχήν αρνητικό πεδίο. Ο ρόλος τους είναι κατά βάση νομιμοποιητικός, επικυρωτικός της κυρίαρχης πολιτικής και πάντα καθηλωτικός σε σχέση με τη λαϊκή αυτενέργεια και την αναζήτηση νέων δημοκρατικών μορφών. Ας το δούμε πρακτικά: Οι μισοί δεν ψηφίζουν και οι άλλοι μισοί γίνονται αντικείμενο χειραγώγησης από τους Πρετεντέρηδες. Φυσικά οι αντιστάσεις υπάρχουν, μαζί και οι αντίθετες τάσεις. Αν οι εκλογές του Μαΐου του 2012 είχαν μια ξεχωριστή ζωντάνια, συμμετοχή και συζήτηση, αυτό σχετιζόταν με τη ζέστα που είχε διαμορφώσει η εξεγερτική εργατική και λαϊκή πλημμυρίδα των δύο προηγούμενων χρόνων. Αντίθετα, η σημερινή μουντάδα, ήταν παιδί της σχετικής επικράτησης της λογικής της εκλογικής αναμονής με ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ και της άρνησης του ΚΚΕ να συμβάλλει σε μια λογική αποφασιστικής ανάπτυξης και κλιμάκωσης εργατικών αγώνων.

Δεν υπάρχει ζήτημα επιλογής, συμμετοχής ή όχι στις εκλογικές μάχες. Αυτό θα ήταν μια παιδιάστικη στάση η οποία λαθεμένα θα θεωρούσε πως αν απουσιάζεις από αυτό το πεδίο, ο αντίπαλος, δήθεν, δε θα έκανε τη δουλειά του μια χαρά. Αν όμως, η εκλογική διαδικασία αποτελεί το κύριο πεδίο παρέμβασης της αριστεράς και με βάση αυτό διαμορφώνονται οι πολιτικές συμμαχίες, τα πολιτικά προγράμματα, μα και ο τρόπος λειτουργίας των αριστερών κομμάτων (διαμόρφωση ψηφοδελτίων, "επικεφαλής", αρχηγοί, αρχηγίσκοι, σταυροί, λιστομαχίες, ποσοστώσεις κλπ), τότε υπάρχει πρόβλημα.

Η ANΤΑΡΣΥΑ έχει ανοσία απέναντι σε αυτές τις ασθένειες; Δεν είναι καθόλου εξασφαλισμένο. Αντίθετα δέχεται σημαντικές πιέσεις για μια προσαρμογή σε αυτό το μοτίβο, με αντιγραφή των μεθόδων παρέμβασης της κοινοβουλευτικής διαχειριστικής αριστεράς. Έχει πολλά θετικά πράγματα να αντιπαρατάξει απέναντι σε αυτή την πίεση. Κυρίως την αγκίστρωσή της σε μια λογική ανάπτυξης της εργατικής δράσης, καθώς μια σειρά δυνάμεις της και αγωνιστές της πρωταγωνιστούν σε πολλούς χώρους. Έχει σημαντική παρέμβαση στη σπουδάζουσα νεολαία, στην αντιφασιστική δράση και σε κινήματα πόλης. Μέχρις εκεί όμως. Στις εκλογές δε θα βρεις απέναντί σου τους εργαζόμενους σε ένα κλάδο, αλλά το "λαό" γενικά, την πλατεία, τη γειτονιά, το χωριό, την περιφερειακή πόλη. Τα μεγέθη και η σύνθεση αλλάζουν. Αν δούμε έτσι τα πράγματα θα εντοπίσουμε πολύ μεγάλη καθυστέρηση στην προώθηση μορφών λαϊκής οργάνωσης και δράσης που να αγκαλιάζουν την εργατική πλειονότητα σε όλες τις σφαίρες. Θα εντοπίσουμε επίσης την έλλειψη στην ανάπτυξη πολιτικών κινηματικών δεσμών στην έκταση που απαιτείται, με γενίκευση και υπέρβαση του "συγκεκριμένου". Τα θετικά παραδείγματα φυσικά υπάρχουν (πχ εργατικές λέσχες), αλλά είναι αυτά που επιβεβαιώνουν τον κανόνα της απουσίας.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, τι σημαίνει άραγε προεκλογική καμπάνια της επαναστατικής αριστεράς; Ένας περιορισμένος κόσμος έρχεται κατά βάση να ακούσει λόγια και προγράμματα, με λίγους από αυτούς να έχουν μια πρακτική κοινωνική και πολιτική εμπειρία και να θεωρεί πως μπορεί να κρίνει, να υπερβεί κινδυνολογίες, να επηρεάσει τα πράγματα.

Είναι ανάγκη να γίνει σοβαρή συζήτηση για ένα σχέδιο κοινωνικής γείωσης της ANΤΑΡΣΥΑ και ανάπτυξης αγωνιστικών πολιτικών δεσμών με εργαζόμενους, ανέργους, νέους, ξεφεύγοντας από τη μονομέρεια των (αναγκαίων) πολιτικών κινήσεων κορυφής. Κρίσιμες θα αποδειχτούν εδώ οι πρωτοβουλίες στη νεολαία.

Ερώτημα τέταρτο: Για όλα φταίνε τα διλήμματα και η θεωρία της “χαμένης ψήφου”;

Ας μη περιοριστούμε σε ένα σχήμα που λέει “ο κόσμος δεν ψηφίζει ANΤΑΡΣΥΑ (ή και ΚΚΕ), επειδή τον επηρεάζει η θεωρία της χρήσιμης ψήφου για την πρωτιά ή την κυβερνητική προοπτική του ΣΥΡΙΖΑ”. Δεν ισχύει αυτό για όλο τον κόσμο και, κυρίως, δεν απαντάει αυτός ο συλλογισμός στο γιατί αναπτύσσεται αυτή η ροπή, ούτε στο πως αντιμετωπίζεται.

Κάποιες σύντομες σκέψεις εδώ.

Αποτελεί πραγματική δυσκολία η εκφορά ενός πολιτικού προγραμματικού λόγου που με όρους διαύγειας, συνεκτικότητας, τεκμηρίωσης και λαϊκότητας θα μιλάει για τον δικό μας αντικαπιταλιστικό δρόμο.

Η γενική συνθηματολογία απόδρασης από το παρόν, με προσφιλή καταφυγή στο “ένδοξο παρελθόν” και το “φωτεινό μέλλον” και στην ιδιότυπη γλώσσα όπου οι πολλοί θα αναγνωρίσουν ότι δεν καταλαβαίνουν και οι λίγοι θα καμωθούν πως λένε σπουδαία πράγματα, είναι μια γνωστή απάντηση, που έχει φάει τα ψωμιά της.

Από την άλλη, υπάρχει η θεωρία πως με ένα απολίτικο, διαταξικό λόγο, συνήθως με κάποια μονοστοχία (πχ ευρώ ή κάτι άλλο), ξεκλειδώνεται η σκέψη του κόσμου. Η αυθαίρετη αυτή υπόθεση, που συχνά προβλήθηκε με ιδιαίτερα αλαζονικό τρόπο, διαψεύστηκε οικτρά σε αυτή την εκλογική μάχη, καθώς έγινε κάτι παραπάνω από φανερό, πως ο κόσμος αναζητά συνολική απάντηση διεξόδου. Η εναλλακτική προοπτική χρειάζεται τέχνη, αλλά δε δίνεται με δόσεις,

Έχουμε δρόμο μπροστά μας σαν ANΤΑΡΣΥΑ για να τα καταφέρουμε, αποφεύγοντας τις δύο αυτές συμπληγάδες. Ο περιορισμός πολλές φορές στην αντι-ΕΕ θέση της ANΤΑΡΣΥΑ, ερχόταν να καλύψει τη δυσκολία επεξήγησης του αντικαπιταλιστικού δρόμου με πρακτικό τρόπο.

Ακόμη όμως και όταν τα καταφέρνουμε καλά σε μια περιγραφή ενός άλλου αντικαπιταλιστικού δρόμου, συναντούμε τον ογκόλιθο της δυνατότητας, του ρεαλισμού. Πώς θα γίνουν αυτά; Αν πράγματι πρέπει να γίνουν ριζικές κοινωνικές τομές, αν για αυτές μια κυβέρνηση δε φτάνει, ποιος και πως θα επιβάλλει ένα τέτοιο δρόμο; Από τη μια, σημειώθηκε και προηγούμενα, υπάρχει πραγματική έλλειψη ενός υλικού “αντικειμενικού” υπόβαθρου για ένα προωθημένο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, με την έννοια του βαθμού ανάπτυξης της λαϊκής οργάνωσης και της κινηματικής εξεγερτικής δράσης. Από την άλλη, λείπει έστω και αυτή η προετοιμασία και αναφορά κάποιων βασικών ιδεών και προτάσεων προς αυτή την κατεύθυνση. Όπως είναι αναγκαίο να αναφερθεί η πρόταση των εθνικοποιήσεων, άλλο τόσο είναι να αναπτυχθούν οι σκέψεις πχ για την οργάνωση των ανέργων ή να μεταφερθεί μια θετική ανάλογη εμπειρία από άλλες χώρες. Αυτό το έλλειμμα μάλλον προδίδει ένα προσανατολισμό προβολής προγράμματος προς κοινοβουλευτική έγκριση. Και εδώ πρέπει να συζητήσουμε.

Η **τρίτη παρατήρηση** αφορά την πολιτική και το χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ. Η αντίσταση σε αστήριχτα πολιτικά και απαράδεκτα από άποψη αριστερού πολιτισμού διλήμματα του τύπου “ή με το ΣΥΡΙΖΑ ή με τη Μέρκελ”, δεν απαντιούνται μόνο μεθοδολογικά. Προϋποτίθεται μια συζήτηση και αντιπαράθεση ουσίας με την εντός πλαισίων γραμμή διαχείρισης του ΣΥΡΙΖΑ, υπερβαίνοντας μια νεφελώδη και αόριστη κριτική στις “ταλαντεύσεις”.

Ερώτημα πέμπτο: Ποια ANΤΑΡΣΥΑ θα απαντήσει αυτά τα ερωτήματα;

Εδώ οφείλουμε να είμαστε κατηγορηματικοί. Έχουμε τις δυνατότητες για υπέρβαση των δυσκολιών και

για γενναία βήματα μπροστά, με την καθοριστική προϋπόθεση της εδώ και τώρα ανάπτυξης της ANΤΑΡΣΥΑ σε ένα πολιτικό οργανισμό του οποίου η λειτουργία θα στηρίζεται στους αγωνιστές της. Αυτό δεν καταργεί καμία οργάνωση. Αντίθετα, οι οργανώσεις οφείλουν να ενισχύσουν και αυτές τον προγραμματικό τους χαρακτήρα. Οφείλεται όμως σεβασμός στο συλλογικό εγχείρημα της ANΤΑΡΣΥΑ ως μετώπου. Οι πολυποίκιλες αυθαίρετες ξεχωριστές στρατηγικές οργανώσεων (ξεχωριστά εκλογικά κατεβάσματα, πολιτικές κινήσεις με άλλες δυνάμεις υπονομεύοντας το πλαίσιο της ANΤΑΡΣΥΑ για τη συμπόρευση, στηρίξεις σχηματισμών άλλων πολιτικών ρευμάτων στις δημοτικές εκλογές χωρίς αποφάσεις της ANΤΑΡΣΥΑ κλπ), πρέπει να αντιμετωπιστούν και να περάσουν στο παρελθόν.

Ευρύ αλλά και συνεκτικό μέτωπο ανατροπής

Μην ξεχάσουμε ότι είχαμε μια τριπλή εκλογική μάχη και όχι μόνο τις ευρωεκλογές. Όχι κυρίως για να θυμηθούμε το 2,3% των περιφερειακών εκλογών έναντι του 0,72% των ευρωεκλογών. Αλλά για να θυμηθούμε ότι περίπου 2.500 άνθρωποι στρατεύτηκαν στην υπόθεση μιας άλλης αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Από εκεί πρέπει να ξεκινήσουμε.

Είναι αυτονόητο πως ένα μέτωπο είναι αποτελεσματικό όσο είναι ευρύτερο. Αλλά όχι μόνο. Εξίσου καθοριστικό είναι το ζήτημα της συνοχής του. Είχαμε και έχουμε κάποια θέματα σε αυτό που δεν πρέπει να προσπεραστούν. Βήματα σε μια πραγματικά ανατρεπτική πολιτική συμπαράταξη ή συμπόρευση με άλλες μαχόμενες δυνάμεις, μπορεί να υπάρξουν μόνο με την ενίσχυση της προγραμματικής εμβάθυνσης της ANΤΑΡΣΥΑ, αλλά και ειδικότερα με μια νέα απάντηση στο ζήτημα της συνάντησης και οργάνωσης των δυνάμεων κομμουνιστικής αναφοράς σε ένα νέο φορέα. Αυτές οι πολύ-επίπεδες προσπάθειες πρέπει αν μη τι άλλο να ξεκινήσουν από αυτούς που “βάζουν πλάτη” και μάχονται.

aristeroblog.gr